

MẶT CHUỘT

DIỆP MỸ LINH

Từ khi tiến sĩ Trần Đức Cường – nguyên Viện Trưởng Viện Sử Học Việt Nam Cộng Sản – cùng các thành viên trong Hội Đồng biên soạn “trình làng” Bộ Lịch Sử Việt Nam cho đến nay, tôi chỉ thấy vài bài “bàn ra tán vào” một cách “vô thưởng vô phạt” về việc Bộ Lịch Sử này đã công nhận Việt Nam Cộng Hòa – chính phủ miền Nam Việt Nam, trước 30 tháng 4 năm 1975 – là một thực thể và Bộ Lịch Sử này cũng không còn dùng danh từ “Ngụy quân Ngụy quyền” để miệt thị quân nhân và công chức miền Nam.

Tôi không ngạc nhiên trước sự “lơ là” của dư luận trong cộng đồng người Việt hải ngoại; bởi vì, đa số người Việt hải ngoại và tôi là những người trốn chạy khỏi ách cai trị tàn ác của Cộng Sản Việt Nam từ tháng 4 năm 1975. Chúng tôi không cần người Cộng Sản Việt Nam (C.S.V.N.) bỏ hay giữ cách gọi Ngụy quân Ngụy quyền. Người C.S.V.N. cũng không đủ tư cách và thẩm quyền để công nhận hoặc phủ nhận sự hiện diện của chính thể Việt Nam Cộng Hòa tại miền Nam Việt Nam, từ sau ngày 20 tháng 7 năm 1954 đến 30 tháng 4 năm 1975.

Việt Nam Cộng Hòa (V.N.C.H.) là một thực thể không thể chối cãi được trong hồ sơ quốc tế của hai hiệp định ngưng chiến năm 1954 tại Genève và năm 1973 tại Paris; và khi V.N.C.H. tố cáo trước công luận Quốc Tế về sự xâm lăng trắng trợn của Trung cộng vào Hoàng Sa của V.N.C.H., năm 1974.

Nếu nhóm người C.S.V.N. nào viết sử Việt Nam, tôi chỉ mong quý vị đó hãy can đảm và công bằng ghi vào lịch sử Việt Nam ba sự kiện “long Trời lở đất” – danh từ người C.S.V.N. thường dùng – mà chính quyền C.S.V.N. đã áp đặt lên sinh mạng của không biết bao nhiêu ngàn người Bắc vô tội trong chiến dịch “cải cách ruộng đất”, Nhân Văn giai phẩm và cuộc nổi dậy ở Quỳnh Lưu.

Sau khi viết tất cả sự thật về sự dã man, tàn bạo của đảng và người C.S.V.N. trong 3 sự kiện kể trên, người trí thức C.S.V.N. cũng nên mạnh dạn và công tâm viết lên sự thật của cuộc di cư “khổng lồ” ngay sau khi hiệp định Genève được ký kết, năm 1954, của cả triệu người Bắc vào Nam.

Và, tôi cũng thiết tha yêu cầu quý vị học giả viết sử Việt Nam hãy viết rõ và viết thật về trận Tổng Công Kích Tết Mậu Thân, 1968, là do đảng và bộ đội cụ Hồ thực hiện – vào thời điểm hưu chiến để dân và quân 2 bên chiến tuyến yên tâm ăn Tết – được Tổng Bí Thư Lê Duẩn xác định như sau: “*Sau khi Mỹ đưa hàng 100 ngàn quân vào miền Nam, chúng ta – người C.S.V.N. – đã phát động tổng tấn công vào năm 1968...!*” (Bài Phát Biểu của đ/c Lê Duẩn năm 1979 và Những Dự Đoán về Bành Trướng Bắc Kinh).

Điều tối quan trọng là trận hải chiến Hoàng Sa ngày 19 tháng 01 năm 1974 là do ý chí bảo vệ biển đảo của chính phủ V.N.C.H. và lòng dũng cảm của quân nhân Hải Quân Việt Nam Cộng Hòa tạo nên – Tôi không viết tắt 4 chữ V.N.C.H. vì ngại các “sử gia” C.S.V.N. giả vờ... viết nhầm!

Trong khi công dân V.N.C.H. ở hải ngoại không mấy quan tâm đến Bộ Lịch Sử Việt Nam về sự thay đổi cách gọi của người C.S.V.N. thì một ông tướng về hưu của C.S.V.N. lại “nhảy tung tung” vì tức giận!

Ông tướng về hưu của C.S.V.N. này tên Nguyễn Thanh Tuấn, cấp bậc cuối cùng là trung tướng. Theo bài viết của ông Tuấn – tựa là Trung Tướng Nguyễn Thanh Tuấn Yêu Cầu Xử Lý Bộ Sách Xuyên Tạc Lịch Sử Do Phan Huy Lê Làm Chủ Biên – thì ông Tuấn “*đi bộ đội ở tuổi 13 đã bị Mỹ Ngụy sát hại và trước khi nghỉ hưu...*” Đọc đến đây độc giả sẽ ngạc nhiên, tự hỏi: “*Ông Tuấn đã bị Mỹ Ngụy sát hại*” thì ông Tuấn đã chết từ lâu rồi chứ làm thế nào ông Tuấn lại được về hưu và còn viết bài đả kích?

Đây, chữ nghĩa của tướng C.S.V.N. đấy! Và, cũng chỉ có đảng và “nhà nước” C.S.V.N. mới cho phép hoặc bắt trẻ em 13, 14 tuổi đi lính! Tội nghiệp cho trái tim của các bà Mẹ miền Bắc biết dường nào!

Cũng trong bài này, ông Tuấn xác nhận: “*...Minh đồ Khánh thay và sau cùng là tên quan hai học trường Pháp Nguyễn Văn Thiệu...*” Có thể nói, trong toàn bài ông Tuấn viết, chỉ có câu này là đúng sự thật.

Vâng, quân nhân và công chức miền Nam nhiều người học trường Pháp lắm; nhiều vị còn có bằng hoặc chứng chỉ đại học nữa. Bất cứ công chức chánh ngạch hoặc sĩ quan cấp bậc nào – tùy vào thời gian học trung học, họ chọn sinh ngữ Anh hay Pháp làm sinh ngữ chính – cũng có thể đàm thoại xã giao bằng tiếng Anh hay tiếng Pháp. Do đó, chưa bao giờ công chức miền Nam hay là sĩ quan Quân Lực V.N.C.H. phát âm “Made in Vietnam” là “Ma Dzê in Việt Nam” như thủ tướng C.S.V.N. Nguyễn Xuân Phúc đã phát âm!

Nhờ có trình độ văn hóa cao cho nên khi công du, giao tiếp với các vị nguyên thủ quốc gia bạn, giới chức lãnh đạo trong chính thể V.N.C.H. lúc nào cũng có thái độ lịch lãm của người trí thức chứ chưa có một giới chức lãnh đạo miền Nam nào lại có thái độ lố bịch, khiếm nhã, vô văn hóa như thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc của nước V.N.C.S. vào buổi hòa nhạc giao hưởng mà chính phủ Đức mời tất cả đại diện các quốc gia tại Hội Nghị Thượng Đỉnh G20/2017 tham dự.

Nếu quý độc giả hoài nghi, thì đây, tin từ Đoàn Chim Việt: “*... Đối với các nguyên thủ thế giới, có lẽ ấn tượng đặc biệt đọng lại sau buổi hòa nhạc, không phải là những âm thanh thánh thót du dương của bản Giao hưởng số 9 – mà là tiếng quạt giấy xoành xoạch của ông Phúc – Thủ tướng nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam.*”

Động tác ‘lạ’ của ông Phúc sau đó đã lọt mắt một cơ quan truyền thông lớn của Đức, tờ báo Süddeutsche Zeitung cho rằng ông Phúc ‘có những cử chỉ lạ’,

gây ồn ào ảnh hưởng đến bà Thủ tướng Đức và các nguyên thủ quốc gia dự hội nghị G20”.

Sau đây là copy nguyên văn một đoạn cũng trong bài viết cùng tựa đề của ông Tuấn: *“Sau khi chính quyền này (ý ông Tuấn muốn đề cập đến chính quyền Ngô Đình Diệm, nền Đệ Nhất Cộng Hòa) ra đời đã thẳng tay đàn áp phong trào cách mạng ở miền Nam, hơn 300 ngàn người bị bắt giam cầm, tra tấn, đánh đập dã man, hơn 100 ngàn người bị chặt đầu, mổ bụng, moi gan, bỏ bao bó tả sông, thả đập, bằng luật 10/1959 chúng đã lê máy chém khắp miền Nam [...] hành hình hằng vạn người con yêu nước, hàng triệu người thân cách mạng [...] tội ác của chúng có thể nói trời không dung, đất không tha...”*

Nếu tội ác trời không dung đất không tha của chính phủ Ngô Đình Diệm là có thật như ông Tuấn viết thì tại sao từ sau 1954 đến 30 tháng 04 năm 1975 không có một công dân miền Nam Việt Nam nào trốn ra ngoại quốc như những đợt vượt biên, vượt biển ào ạt ngay sau khi bộ đội của ông Hồ cưỡng chiếm miền Nam? Không những chỉ đồng bào miền Nam mà ngay chính đồng bào miền Bắc, vào thời điểm hiện tại, 2016-2017, vẫn vượt biển đến Úc để rồi bị Úc trả về Việt Nam? Và, dưới sự cai trị “sắt máu” của chính thể Ngô Đình Diệm tại sao không hề có “xuất khẩu lao động” để cha mẹ già phải bán hoặc cầm thế mọi thứ nộp cho “nhà nước” Cộng Sản để con cháu của họ được đi làm cu-ly cho các nước khác – như đã và đang xảy ra trong xã hội chủ nghĩa C.S.V.N. hiện tại; cũng không có cảnh thiếu nữ Việt Nam “phơi” thân cho Tàu và Đại Hàn chọn lựa, mua về làm vợ – như đã và đang xảy ra từ ngày người C.S.V.N. nhuộm đỏ toàn nước Việt Nam; cũng chưa bao giờ thanh niên Việt Nam bị đi làm “nghĩa vụ quốc tế” bên Cao Miên để thiêu rụi không biết bao nhiêu trai trẻ Việt Nam! Và cũng không hề có tệ nạn ăn cắp “rầm rộ” do du học sinh, công dân xuất khẩu lao động, nhân viên Hàng Không Dân Sự, con cháu của công chức cao cấp trong guồng máy C.S.V.N. thực hiện liên tục cho đến độ các nước trên thế giới phải viết bằng cảnh cáo bằng tiếng Việt, treo khắp nơi, như sau ngày 30 tháng 4 năm 1975.

Ông Tuấn kết tội – một cách mơ hồ, không tài liệu dẫn chứng – chính phủ miền Nam *“... lê máy chém khắp miền Nam hành hình hằng vạn người...”* Sáu chữ “lê máy chém khắp miền Nam” trong câu này ông Tuấn “sao y bản chính” từ bài Phát Biểu Của đ/c Lê Duẩn Năm 1979. Thì ra, đúng như Ba tôi và quân nhân, công chức bị C.S.V.N. nhốt tù cho biết: C.S.V.N. chỉ có bao nhiêu sách lược, bài bản để “cán bộ” và “đồng chí” học thuộc lòng, cho nên khi viết/nói thì cứ giống nhau!

Vì chỉ học thuộc lòng cho nên ông Tuấn kết tội chính quyền miền Nam mà ông Tuấn quên rằng, năm 1956, trong chiến dịch “cải cách ruộng đất”, đảng C.S.V.N. đã giết oan không biết bao nhiêu ngàn người tại miền Bắc. Ông Tuấn cố tình quên thì tôi xin trích một đoạn trong facebook của Dân Làm Báo để nhắc nhở ông: *“...Bà Nguyễn Thị Năm vốn là một địa chủ yêu nước, từng đóng góp hàng trăm*

lạng vàng cho Việt Minh, đồng thời bà cũng giúp nuôi ăn ở nhiều cán bộ cao cấp cộng sản như Hồ Chí Minh, Võ Nguyên Giáp, Trường Chinh, Phạm Văn Đồng [...] Vụ xử bắn bà Nguyễn Thị Năm được coi là cuộc đấu tố ‘thí điểm’ theo lệnh quan thầy Trung Cộng, mở màn cho các cuộc đấu tố tiếp theo trên quy mô lớn, dẫn đến cái chết của 675 ngàn người dân vô tội, tương đương với 5% dân số miền Bắc lúc bấy giờ.”

Sau đó thì: *“Trong Hội nghị thứ 10 Trung ương đảng, Võ Nguyên Giáp đã thay mặt đảng đọc một bản thú nhận sai lầm trong cuộc cải cách ruộng đất. Hồ Chí Minh khóc lóc và đổ cho cấp dưới thi hành chính sách quá đà, cách chức Thứ trưởng phụ trách cải cách ruộng đất của Hồ Viết Thắng để xoa dịu lòng dân.”* (Facebook Cộng Hòa Thời Báo)

Ông Tuấn phản biện như thế nào về lời phát biểu của vài vị trí thức đã một thời “cùng phe” với ông? Đây là lời của nhà văn Trần Mạnh Hảo, một nhân chứng mà gia đình là nạn nhân của cuộc cải cách: *“Và những gia đình bị bắn ở trong làng tôi cũng không bao giờ là địa chủ. Họ đã bắn, đã giết oan hàng mấy, hàng chục vạn người, thế thì làm sao mà có thể nói là một cuộc cải cách tốt đẹp được!”*(1).

Kế tiếp là lời của ông Nguyễn Minh Cần, nguyên Phó Chủ tịch phụ trách Nông nghiệp của Hà Nội: *“Điều thứ hai là bây giờ rất cần một sự thay đổi về ruộng đất. Không phải là chúng ta làm một cuộc cải cách về ruộng đất theo kiểu của Trung Quốc, theo kiểu 1953 trước nữa, mà là phải đấu tranh để xóa bỏ điều ở trong Hiến pháp là quốc hữu hóa ruộng đất của nông dân.”*(2)

Và cũng của ông Nguyễn Minh Cần: *“Vợ, chồng, con cái của người ta bị bắn chết thì hỏi sửa sai thế nào? Chúng tôi có mấy người liên lạc trong thời kỳ bí mật ở ngoại thành Hà Nội, thì đội cải cách về, chẳng hiểu thế nào mà họ nghèo, quy là địa chủ, bắn chết...”*(3)

Và đây là tài liệu về Cuộc Nổi Dậy của nhân dân Quỳnh Lưu chống đảng và “nhà nước” C.S.V.N: *“... Tờ mờ sáng ngày 11/11/56, các bà mẹ đã đánh trống, mõ kêu gọi dân chúng quanh vùng đến tiếp cứu xã Diễn Châu như bị động đất. Rồi 30.000 nông dân kéo đến vây phía ngoài 2 trung đoàn chính quy của C.S., trở thành một vòng bao vây thứ tự Cuộc nổi dậy bộc phát quá lớn, quá mau, đã đi ra ngoài sự tiên liệu của cả 2 bên.*

Trước tình hình này, Hồ Chí Minh ra lệnh cho Văn Tiến Dũng điều động Sư đoàn 304 từ Thanh Hóa, Phủ Quy và Đồng Hới về bao vây nghĩa quân. Sư đoàn này quy tụ nhiều bộ đội miền Nam tập kết mà Hồ Chí Minh muốn xử dụng, thay vì dùng bộ đội sinh quán ở miền Trung hoặc miền Bắc, để có dịp trút tội cho binh đoàn ‘miền Nam nóng tính này’

Ngày 14/11/1956, Văn Tiến Dũng huy động thêm Sư đoàn 312 vào trận địa quyết tiêu diệt nhân dân Quỳnh Lưu. Khi vòng đai thứ 7 thành hình, Hồ Chí Minh

ra lệnh tiêu diệt cuộc nổi dậy có một không 2 trong lịch sử đấu tranh chống Cộng Sản...”(Cộng hòa thời báo)

Lúc nào người C.S.V.N. cũng lên án tội ác của “đế quốc” Mỹ và chỉ đưa ra được sự nhầm lẫn của quân đội Mỹ tại Mỹ Lai. Nhưng tội ác của Mỹ tại Mỹ Lai là do người ngoại quốc giết 22 nông dân Việt Nam; nhân vật chính trong vụ Mỹ Lai – Lieutenant William Calley Jr. – đã bị đưa ra tòa án quân sự Hoa Kỳ xét xử và thọ phạt; còn tội ác của đảng C.S.V.N. và bộ đội cụ Hồ – cùng là người Việt Nam – giết cả mấy mươi ngàn người Việt Nam trong chiến dịch “cải cách ruộng đất” và cuộc nổi dậy ở Quỳnh Lưu lẽ nào chỉ tương xứng bằng lời thú nhận sai lầm của ông Võ Nguyên Giáp và vài giọt nước mắt “cá sấu” của ông Hồ Chí Minh!

Xin trích nguyên văn câu sau đây – cũng trong bài viết cùng tựa đề của ông Tuấn – *“Vây Hiệp định Giơ ne vơ nói như thế nào và Mỹ ngụy đã thực hiện nó ra sao? Chắc các ông không thể xóa đi sự thật là: Vĩ tuyến 17 chỉ là vĩ tuyến tạm thời, sau hai năm (1956) hai miền sẽ hiệp thương tổng tuyển cử, thống nhất nước nhà và Mỹ, ngụy là kẻ chủ mưu chia cắt lâu dài hai miền Nam-Bắc...”* Nếu ông Tuấn muốn biết ai chia cắt lâu dài hai miền Nam Bắc thì mời ông Tuấn đọc câu này, cũng trong bài Phát Biểu của đ/c Lê Duẩn năm 1979: *“Khi chúng ta ký Hiệp Định Geneva, rõ ràng là Chu Ân Lai đã chia đất nước ta làm hai [phần]...”* Thế thì tại sao ông Tuấn lại đổ lỗi Mỹ Ngụy là *“kẻ chủ mưu chia cắt hai miền Nam Bắc”*? Ông Tuấn kết tội Mỹ Ngụy chủ mưu thì mời ông Tuấn đọc câu kế tiếp, cũng trong cùng bài của ông Lê Duẩn: *“... Khi chúng ta ở miền Nam và chuẩn bị chiến tranh du kích ngay sau khi ký Hiệp định Geneva...”*

Người miền Nam gọi du kích C.S.V.N. là Việt Cộng. Như câu ông Lê Duẩn đã xác định ở đoạn trên thì *“...ngay sau khi ký Hiệp định Geneva...”* Việt Cộng đã khùng bố người miền Nam bằng cách thả lựu đạn vào rạp xi-nê, đặt chất nổ nơi cửa nhà hàng, ám sát xã trưởng, v.v...thì không lẽ dân/quân và chính phủ miền Nam không chống trả, để “khoanh tay” chịu chết à? Như thế thì tại sao ông Tuấn và người C.S.V.N. lại buộc tội Mỹ Ngụy?

Cũng trong bài cùng tựa đề, ông Tuấn viết: *“V.N.C.H. đã được đồng bào Việt Nam yêu nước trong suốt 21 năm đều gọi là chế độ tay sai, bán nước...”* Mời đọc giả và ông Tuấn cùng đọc lời của ông Lê Duẩn, cũng trong bài phát biểu năm 1979: *“... Lúc đó, hằng năm Trung quốc cung cấp viện trợ 500.000 tấn thực phẩm, cũng như súng ống, đạn dược, tiền bạc, chưa kể đến viện trợ đô-la. Liên Xô cũng giúp bằng cách này...”* Như thế thì đảng và bộ đội cụ Hồ có là tay sai của Tàu cộng và Nga hay không? Nếu không thì khí giới ở đâu mà bộ đội cụ Hồ dùng để “phanh thây uống máu” người miền Nam?

Ở đoạn khác ông Lê Duẩn bảo rằng: *“...Ông ta – Mao Trạch Đông – nói rằng, vì Mỹ đánh chúng ta, ông sẽ đưa quân đội Trung quốc đến giúp chúng ta [...] Mục tiêu chính của ông ta là tìm hiểu tình hình đất nước ta để sau này ông ta có thể tấn công chúng ta và từ đó mở rộng xuống khu vực Đông Nam Á...”* Nhìn vào hiện

trạng trên Quê Hương, ông Tuấn nghĩ gì khi thấy Tàu cộng tràn lan trong mọi thành phố, mọi ngõ ngách? Với trách nhiệm của một trung tướng ông đã làm được gì trước lời cảnh báo của ông Lê Duẩn về sự “xâm lăng không tiếng súng” của Trung cộng? Tại sao trước sự xâm nhập trắng trợn của Trung cộng ông Tuấn không lên tiếng phản kháng mà nay các nhà viết sử công nhận V.N.C.H. thì ông Tuấn lại nổi giận? Có phải đảng và “nhà nước” C.S.V.N. – sau khi bán cho Tàu từng phần đất của Ông Cha để lại – đã chia cho ông Tuấn bao nhiêu phần trăm cho nên ông Tuấn im hay không? Thế thì tại sao ông Tuấn lên án Ngụy quân Ngụy quyền bán nước?

Là người Việt Nam, không bao giờ tôi muốn hay vui thích khi thấy một dân tộc khác cai trị hoặc sống trên Quê Hương tôi. Nhưng, hãy mạnh dạn nhìn lại lịch sử đau thương của dân tộc Việt:

1.- Thời kỳ Pháp đô hộ Việt Nam, Ba tôi theo kháng chiến chống Tây. Khi nhận thức được bệ trái của Việt Minh chỉ là đảng Cộng Sản do ông Hồ Chí Minh du nhập, rồi Việt Minh thi hành chính sách “tiêu thổ kháng chiến” và “bàn cùng hóa nhân dân” để mọi người dân – chứ không phải ông Hồ và tất cả đảng viên C.S.V.N. – đều nghèo khổ và dốt nát như nhau, Ba tôi quyết định trốn khỏi “vùng kháng chiến” để trở về “vùng bị chiếm”, do Pháp cai trị.

Tại “vùng bị chiếm”, Ba tôi không bị một ngày tù nào cả; lại được người Pháp cho việc làm hợp với khả năng của Ba tôi. Thế mà khi đảng và người C.S.V.N. cưỡng chiếm miền Nam với khẩu hiệu bắt hủ “không có gì quý hơn độc lập, tự do” thì C.S.V.N. nhốt tù Ba tôi, các em trai của tôi – cũng như C.S.V.N. đã nhốt tù tất cả quân cán chính miền Nam – rồi họ tịch thu nhà, tài sản, đất đai của mọi người; đui phụ nữ và trẻ con đi kinh tế mới! Trẻ con không được đi học vì có lý lịch Ông, Cha là Ngụy quân Ngụy quyền!

Về sau, người C.S.V.N. cho con cháu của Ngụy quân Ngụy quyền đi học. Nhưng học có bằng đại học rồi cũng chẳng tìm được việc làm, vì việc làm chỉ dành cho con cháu của người C.S.V.N.; vì vậy, con cháu của Ngụy quân Ngụy quyền đành phải mở quán trên vỉa hè để bán các thứ vật vãnh, sống qua ngày!

Tưởng mở quán trên vỉa hè thì được yên thân kiếm cơm, không ngờ đảng và người C.S.V.N. lại mở chiến dịch “giải phóng mặt bằng” thế là Cha Mẹ của con cháu Ngụy quân Ngụy quyền đành phải cho con cháu xuất cảnh lao động hoặc xuất cảnh bán...dâm hay là vay tiền để con gái bơm ngực, bơm mông rồi vũ khỏa thân trong đám tang của gia đình các quan chức Cộng Sản để kiếm tiền!

Tôi có thể tha thứ và quên đi việc đảng và người C.S.V.N. đã cướp đoạt tài sản của Ông Bà, Cha Mẹ, anh, chị, em và của tôi rồi đui Mẹ, chị, em, con, cháu của tôi đi kinh tế mới; nhưng tôi không thể quên được chính đảng và người C.S.V.N. là thủ phạm về sự “ra đi vĩnh viễn” của Ông Bà, Cha Mẹ, chồng, anh, chị, em của tôi trong các trại tù khổ sai, trong lòng biển và nơi vùng kinh tế mới đói nghèo! Tôi cũng không thể tha thứ cho đảng và người C.S.V.N. trong việc “rước” Tàu cộng

vào tàn phá Quê Hương và những cuộc hủy diệt di sản văn hóa của Ông Cha, chỉ để xây tượng đài của ông Hồ Chí Minh – người đã đem đau thương/tang tóc đến cho dân tộc Việt – và tượng của Lenin – tên tội đồ của nhân loại!

2.- Thực dân Pháp đô hộ Việt Nam nhưng người Việt rất biết ơn vị truyền giáo Alexandre de Rhodes đã khai sinh ra chữ quốc ngữ để người Việt Nam – trong đó có ông Tuấn – không phải viết chữ như cua bò của Tàu cộng. Một trong những “tên thực dân” Pháp gốc Swiss – nhà bác học Alexandre Émile Jean Yersin – là người đã khám phá cao nguyên Lâm Đồng; về sau người Pháp xây thành phố Dalat trong vùng cao nguyên này. Bác sĩ Yersin cũng từng dạy tại trường đại học Y Khoa Đông Dương, Hà Nội. Bác sĩ Yersin đã gắn bó với Việt Nam cho đến cuối đời; mộ của bác sĩ Yersin còn tại Suối Dầu, Nha Trang!

Bây giờ thành phố Dalat và Nha Trang là nơi lý tưởng để cán bộ cao cấp và các nhân vật uy quyền trong đảng C.S.V.N. xây không biết bao nhiêu dinh thự nguy nga, “hoành tráng”.

Sau này, di tích đảng C.S.V.N. để lại miền Nam là những dinh thự nguy nga; những nhà tù khắc nghiệt nhất để giam giữ Ngụy quân Ngụy quyền; những vùng kinh tế mới đèo heo hút gió; còn di tích của thực dân Pháp để lại trên Quê Hương tôi lại là những ngôi trường vang tiếng một thời!

3.- Đế quốc Mỹ “đô hộ” Việt Nam, không một người Việt nào liều chết để trốn chạy khỏi sự đô hộ đó. Sau khi người Mỹ rút lui thì không biết bao nhiêu ngàn người Việt cũng “rút lui” theo Mỹ để khỏi phải bị người Cộng Sản trù dập hoặc tàn sát! Và ngày nay, người Cộng Sản cũng gửi con cháu “rút lui” theo “bọn Mỹ xâm lược” để con cháu của người C.S.V.N. khỏi phải ăn thức ăn nhiễm hóa chất độc hại do hãng xưởng của Tàu cộng – xây trên đất nước Việt Nam – thải ra sông biển làm ô nhiễm môi trường sống của mọi sinh vật, kể cả con người!

Có phải hơn nửa thế kỷ trước, đảng và người C.S.V.N. quyết tâm “sinh Bắc tử Nam” để đánh cho “Mỹ cút Ngụy nhào” chỉ vì Mỹ không trả tiền thuê đất trên nước Việt Nam cho đảng và người C.S.V.N. bỏ túi hay không?

Nhìn xem, sau khi Mỹ “cút” thì từ Bắc xuống Cà Mau, từ cao nguyên xuống đồng bằng và các khu vực quân sự dọc bờ biển, Tàu cộng ngang nhiên xây những công xưởng rất quy mô – sau khi Trung cộng ký hợp đồng thuê đất dài hạn, giao tiền cho “đảng trưởng” và người C.S.V.N. bỏ túi thì mọi chuyện... “êm ru”!

Ngày trước cũng như bây giờ, đảng và người C.S.V.N. cố tuyên truyền để người Việt Nam ghét Mỹ, để người Việt Nam “ngã” về Trung cộng; vì đối với đảng và người C.S.V.N. thì đảng C.S.V.N. và Trung Cộng như môi và răng, “môi hở răng lạnh”, “4 tốt 16 chữ vàng”. Đảng và người C.S.V.N. cứ tưởng rằng dân Việt Nam sẽ nghe theo và “hồ hởi” đón người “anh em” Trung cộng; nào ngờ người dân Việt Nam đã thấy rõ bộ mặt của đảng và người C.S.V.N. chỉ biết nhận tiền của Trung cộng để Trung cộng được tự do “tung hoành” ngay trên giang sơn

của Ông Cha để lại; cho nên sự tuyên truyền của đảng và người C.S.V.N. thất bại hoàn toàn!

Muốn biết sự tuyên truyền của đảng và người C.S.V.N. thất bại như thế nào, xin mời xem lại hình ảnh/youtube Tổng Thống Hoa Kỳ, Obama, thăm viếng Việt Nam vào tháng 05 năm 2016 và hình ảnh cá chết ở Vũng Áng và dọc bờ biển Việt Nam thì sẽ rõ.

Sau hai sự kiện lớn – Vũng Áng và ông Obama – người dân Việt đã nhận thức được sự tuyên truyền dối trá của người C.S.V.N.. Càng ngày càng nhiều người trẻ nổi lên phản bác, chỉ trích đảng và “nhà nước” C.S.V.N.. Dù bị người C.S.V.N. đánh đập, tra khảo đến chết, sự phản kháng vẫn tiếp tục; vì lòng người dân Việt đang sôi sục ý chí chống Tàu cộng.

Vì quá lo sợ ý chí chống Tàu cộng trong lòng dân Việt bộc phát, đảng và người C.S.V.N. có những hành động rất ngô nghê như thi hành kỷ luật đối với họa sĩ Nguyễn Nhân về bức tranh Biên Chết! Bức tranh chỉ vẽ một xác người trôi dạt dờ trên triền sóng và một phụ nữ đội nón lá ngồi bên bãi biển vắng, chung quanh bà chỉ toàn là cá chết!

Chỉ có dưới chế độ C.S.V.N, một tác phẩm sống động, đầy nghệ thuật như Biên Chết mới khiến cho tác giả phải long đong!

Tình cảnh trên Quê Hương hiện nay khiến người dân Việt nhận ra được sự thâm thúy của câu “Cháy nhà ra mặt chuột” mà không người dân Việt nào không biết!

Bằng chứng: Ngày 16 tháng 09 năm 2017, người dân phường Hiệp Thành, Sài Gòn bao vây nhà Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng tại Hà Nội để tố cáo tham nhũng, cướp đất. Người dân kêu gọi “bác” Trọng tịch thu tài sản của Nông Đức Mạnh và bọn tham nhũng để hoàn trả cho dân. (youtube của DTV)

Ngày 19, 20 và 21 tháng 9 năm 2017, mấy ngàn tiểu thương chợ An Đông biểu tình bao vây trụ sở Ủy Ban Nhân Dân Thành phố Saigon.

Ngày 25 Tháng Chín 2017, hơn 500 công an đã dí roi điện, xịt vòi rồng đàn áp 200 người biểu tình chống ô nhiễm và đòi bồi thường tại khu công nghiệp Lai Vu thuộc tỉnh Hải Dương...(Báo Người Việt)

Viết đến đây tôi chợt nhớ câu Ba tôi thường dạy tôi: Muốn biết lòng dân đối với một chế độ như thế nào thì hãy tìm trong thi ca dân đang. Từ ngày người C.S.V.N. cưỡng chiếm miền Nam tôi mới được nghe:

Đôi dép râu dẫm nát đời trai trẻ.

Mũ tai bèo che khuất tương lai.

Hay là:

Chiều chiều ra bến Ninh Kiều,

Dưới chân tượng Bác đã nhiều hơn dân.

Bốn câu này hết sức tượng hình làm tôi nghĩ đến hai ca khúc – “nhạc vàng” – miền Nam đã được ai đó “sửa” lời ca khác, rất chính xác. Bài đầu tiên là Khúc Hát Ân Tình, nhạc Xuân Tiên, lời Song Hương được đổi tựa là Vào Vợ Vợ Vết và lời

ca: “*Việt Cộng từ là phương Bắc kéo vô miền Nam vô một bầy, tàn phá nơi này, cùng nhau vơ vét. Ôi! Đồng chí vô Nam làm chi? Đòi dân tiêu rồi ới đồng chí ới... Một lòng cùng nhau vơ vét đảng ta cùng nhau tha hồ lời Bác đang truyền cùng nhau ăn cướp. Ôi! Nhà của nhân dân từ nay về tay cán bộ ới nhà nước ới...*”

Tiếp theo là bài Con Đường Xưa Em Đi, nhạc Châu Kỳ, lời Hồ Đình Phương được đổi lại là Con Đường Xưa Mi Đi, rất hợp cảnh hợp tình, nói lên được nỗi lòng của người miền Nam: “...*Con đường theo Lê-nin lữ bay còn bước đi hỏi còn ai bước theo? ... Gieo chi sâu khổ muôn vàn khi biết chúng mày là loài Cộng Sản tham tàn. Bao năm rừng đất điêu linh biển cũng không còn ruộng đồng khô nước cạn! Dân oan bao kẻ không nhà chỉ biết kêu trời mà trời cao nào thấu?... Xót xa ngàn nỗi đau cút mẹ mày đi... thằng cộng nô.*”

Chưa bao giờ tôi nghe dân chúng chê nhạo chính quyền một cách quá cay đắng, quá chính xác như từ khi đảng và người C.S.V.N. “giải phóng” để biến miền Nam văn minh, phồn thịnh trở thành một nơi... “đĩ nhiều hơn dân” và người Tàu nhiều hơn người Việt!

Tôi muốn nhắn với người C.S.V.N.: Đừng lừa gạt – nhất là lừa gạt người miền Nam – nữa! Người C.S.V.N. đã gạt chúng tôi ngay từ Hiệp Định đình chiến tại Genève năm 1954; Hiệp Định hưu chiến năm Mậu Thân, 1968; Hiệp Định ngưng bắn năm 1973; kêu gọi Ngụy quân Ngụy quyền “đăng ký” học tập đem theo tiền ăn cho 10 ngày; đi kinh tế mới và ủng hộ tài sản cho “nhà nước” thì Ông, Cha hoặc chồng, anh, em được miễn tù sớm, v.v...

Bây giờ người C.S.V.N. muốn dùng thủ đoạn viết lịch sử, công nhận V.N.C.H. để gạt chúng tôi một lần nữa ư? Dù đảng và người C.S.V.N. muốn dùng thủ đoạn viết lịch sử để tìm giải pháp cho vấn đề Hoàng Sa hay là đảng và người C.S.V.N. “thấy sang bắt quàng làm họ” – vì đảng và người C.S.V.N. thấy rõ sự thành công tuyệt vời của thể hệ di dân thứ hai – thì câu trả lời vẫn là: “Không dễ” – ít nhất là đối với tôi.

Để kết thúc bài viết, xin độc giả cho phép tôi được “khen tặng” đảng và người C.S.V.N. một lần: Trong tất cả những mảnh khóc gian manh, lừa bịp mà đảng và người C.S.V.N. áp dụng cho người Việt Nam và quân nhân, công chức của chính phủ V.N.C.H., cùng các đảng phái, thì “cú” lừa mà đảng và người C.S.V.N. dành cho “**Chính Phủ Cách Mạng Lâm Thời Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam**” là “cú” lừa “ngoạn mục” nhất!

ĐIỆP MỸ LINH

<http://www.diepmylinh.com/>

1-2-3.- BBC tiếng Việt.

www.vietnamvanhien.net